

COLUMN GARD SIMONS

Het gaat goed met de ijsbeer

Het blad *Science* maakte zich zorgen over het klimaatprobleem en vooral over de geluiden van wetenschappers die er geen snars van geloven. Bij het artikel waarin deze zorgen werden geuit, stond een foto van een ijsbeer die in een zonovergoten water moederziel alleen op een ijsschots zat te koekeleeren. Deze foto werd later ontmaskerd als frauduleus. De ijsschots en de ijsbeer bleken gefotostopt. Het betrof een nieuwe soort beer: *Ursus Fraudulus*. Dit incident is symptomatisch voor de desinformatie die sinds het verschijnen van de minstens zo frauduleuze klimaatfilm van Al Gore over ijsberen wordt verspreid door het World Wildlife Fund (WWF) en andere natuurorganisaties. De Partij voor de Dieren deed onlangs bij monde van Esther Ouwehand ook een duits in het zakje. Ouwehand stelde Kamervragen over de ijsberenjacht. Of wij in Europa eens niet moeten stoppen met de invoer van ijsberenvellen en andere ijsbeer-onderdelen. Hij heeft het al zo moeilijk door de opwarming van de aarde, die arme ijsbeer. De koele feiten laten echter, zoals gewoonlijk, een

heel ander beeld zien.

In 1940 waren er vijfduizend ijsberen en hun aantal is sinds 1973 alleen maar toegenomen, tot circa dertigduizend nu. De Canadese populatie groeide bijvoorbeeld van tienduizend in 1996 naar vijftien-duizend in 2006. Er zijn 22 populaties, waarvan driekwart in het Noord-Canadese poolgebied leeft. De rest leeft in Alaska, op Groen-

---

Grote aantallen dicht bij bevolkte gebieden valt sterk af te raden

land en in delen van Rusland. Van deze 22 populaties is er een waarin het aantal beren aanzienlijk is gedaald: in de Westelijke Hudsonbaai zijn er veel afgeschoten, omdat er sprake was van overbevolking, waardoor ze voor onaanvaardbaar veel problemen zorgden. Ijsberen zijn namelijk allesbehalve poezelige knuffeldieren. Het zijn bijzonder agressieve killers en grote aantallen dicht bij bevolkte gebieden valt sterk af te raden. De overige 21 po-

populaties groeien en bloeien echter dat het een aard heeft, ondanks het feit dat Poolvolkeren als de Inuit (Eskimo's) er jaarlijks honderden schieten voor eigen huis-, tuin- en keukengebruik. Dat doen ze al een paar duizend jaar, en daar gaan ze ondanks Esther Ouwehand gewoon mee door. Er is bij minus veertig graden Celsius namelijk niets zo warm als een ijsberenvel. Daarom zult u ook zelden een ijsbeer in een Goretex-jas aantreffen. De foto in *Science* was weliswaar een gemonteerd stukje huisvljijt, dit wil nog niet zeggen dat ijsberen nooit op een ijsschots plaatsnemen. Dat doen ze wel, maar om een andere reden dan WWF ons wil doen geloven. De Latijnse naam van de ijsbeer luidt *Ursus Maritimus*: zeebeer. De ijsbeer kan zevenhonderd kilometer zwemmen in negen dagen en gebruikt ijsschotsen daarbij als rustpunt. Het is een volkomen normaal beeld. Elk voorjaar schuimt hij de dunne randen van het pakijts af, op zoek naar stink- en baardrobber. Dun ijs jaagt namelijk makkelijker. Het beeld van de eenzame ijsbeer die uitgeput op een ijsschots zit en een sms naar Marianne Thieme stuurt.

is een mythe. Een ijsbeer verdrinkt niet, tenzij hij oud en zwak is. Bioloog Charles Monnett claimde een toename van verdrinkende ijsberen door *global warming*. De 'verdrinkende' ijsberen figureerden vervolgens in de film van Al Gore. Monnett rechtvaardigde zijn claim met bierviltjes-rekenwerk gebaseerd op drie uit een vliegtuig waargenomen ijsberen in de Beaufortzee.

Gereguleerde jacht is de belangrijkste reden voor de groei van de populaties

Onze creatieve rekenmeester was in 2011 onderwerp van een overheidsonderzoek naar wetenschappelijke fraude. De Inuit hoeven zich niets aan te trekken van jachtquota. Ze mogen schieten wat ze nodig hebben. Dat procentueel heel lage jachtquotum geldt voor de commerciële jacht, waarbij de plaatselijke bevolkingen wel varen: een ijsbeer schieten kost rond de 20.000 euro. Desondanks worden deze quota door de Cana-

dese overheid in samenspraak met de Inuit jaarlijks voor elke afzonderlijke populatie vastgesteld om onder- en overbejaging tegen te gaan. In 2011 verdrievoudigde de regering van Nunavut bijvoorbeeld door de hierboven beschreven problemen het jachtquotum in de Westelijke Hudsonbaai. De ijsberenjacht is streng gereguleerd, de belangrijkste reden voor de groei van de populaties. De Inuit varen er wel bij, de ijsbeer als soort vaart er wel bij. Maar Esther Ouwehand wil achtduizend kilometer verderop haar hoogstaande Westerse dierenmoraal opdringen aan bevolkingen die daar helemaal geen boodschap aan hebben. Voor hen is de ijsbeer een bron van kleding, voedsel en inkomsten. En zijn aantal groeit. Er is niets aan de hand met de ijsbeer. Hij dobbert lekker op een ijsschots en lacht zich een krik om die rare Hollanders en hun malle dierenpartij.

Gard Simons
is programmamaker
en columnist